

## Testevent



**Nele Van den Broeck**

Vooraleer een Egyptische farao de eeuwige windels in werd gewikkeld, werden zijn hersenen via de neus netjes uit de schedel gepulkt door middel van een lange dunne haak. De Egyptenaren dachten dat de ziel in het hart huisde, die grijze massa was dus overbodig voor het hiernamaals en zou de mummie veel te snel doen rotten. Het hart werd daarentegen altijd in het lichaam gelaten, om aan gene zijde gewogen te worden door gespecialiseerde goden. Het hele mummificatieproces duurde zeventig dagen. Soms werden professionele rouwers ingehuurd voor de uiteindelijke begrafenis, want na meer dan twee maanden huilen had zelfs het devootste familielid niet genoeg tranen meer over. Het is een job die ik mezelf nog zie doen. Beroepshuiler. Indien u dood bent, laat mij iets weten en we spreken een tarief af.

Het idee van die haak in dat neusgat is iets wat me altijd is bijgebleven uit de les geschiedenis in het eerste middelbaar. Nu, net nu, terwijl een enthousiaste vrijwilliger een plastieken twijgje diep mijn neus in duwt, is dat het beeld dat bij me opkomt. Lap. Ik probeer aan iets anders te denken. Het is zo voorbij, Nele, het is een sneltest. Pas later zal ik te weten komen dat de 'snel' in 'sneltest' slaat op de tijd waarbinnen het resultaat bekend is, en niet op hoelang die stok in je neus zit. Oeps.

Dit is mijn allereerste Covid-test. Of dat niet rijkelijk laat is, hoor ik u vragen. Wel, nee. De nood aan een test had zich nog niet eerder aangediend. Ik ben in het afgelopen jaar niet naar het buitenland getrokken, ik ben niet ziek geweest behalve in mijn hoofd, ik ben een handenwassende maskerdragende maniak en ik heb geen risico- en nauwelijks ander contact gehad – tenminste, zo vertelt de app op mijn telefoon me.

---

Een theatermaker is een professioneel rouwer

---

Ik krijg een nummertje en een stoel toegewezen. Dat wachten blijkt onverwacht spannend te zijn. Ik vermoed dat ik op geen enkele manier Covid heb opgelopen en toch ben ik zenuwachtig. Een snelle zijdelingse blik leert mij dat de vrijwilliger intussen veranderd is in de god Anubis, compleet met jakhalskop en al, die mijn teststaafje op een weegschaal legt met aan de andere kant de Veer van de Waarheid. Ik moet dringend iets doen aan mijn morbide verbeeldingskracht.

Mijn test is negatief. Oef. Wanneer ik de zaal betreed, blijk ik een uur te vroeg. Er was wat extra tijd voor die sneltest uitgetrokken, maar die blijkt toch echt – inderdaad – snel achter de rug. Ik besluit nog een ommetje te maken – *Walk like an Egyptian*. Ik word overvallen door een voorjaarsstorm, schuil een halfuur onder een luifel waar de regen vanaf gutst, en kom uiteindelijk helemaal verzopen weer binnen – net op tijd. Zou ik mijn natte sokken durven uitdoen?



#### Dhaenens en Vanden Broecke

Ik kan niet geloven hoeveel geluk ik heb. Hier zit ik, in een theater, een echt theater dat naar theater ruikt, samen met vijftig andere kloppende harten te kijken naar twee levende mensen op scène, Bruno Vanden Broecke en Valentijn Dhaenens. De voorstelling, Jonathan, is opgezet als de begrafenis van een moeder die alleen stierf in een woonzorgcentrum, door Covid geïsoleerd van alles wat haar lief was. Het stuk is tegelijkertijd rauw en ingenieus. Het is slim, het is troostend, het is genereus. Ik besef nu pas hoe hard ik dit nodig had. Ik lach, ik huil, ik leef. We leven. We zijn hier nog.

Een theatermaker is een professioneel rouwer. Vanden Broecke en Dhaenens geven woorden en een lichaam aan wat wij niet zeggen kunnen, aan alle verwrongen verdrongen emoties die deze hele klotesituatie doet opborrelen in onze lijven, in onze levens, in ons afscheid dat geen afscheid is, in onze liefde die niet nabij zijn kan. Strookje per strookje

wordt mijn gemummificeerde gevoelsleven uit de wikkels gehaald en opnieuw gebalsemd. Wat doet dat deugd. Ik wist niet dat ik vanbinnen al zo lang zo dood was.

Jonathan in de KVS is de beste voorstelling die ik dit jaar heb gezien. Het is de enige voorstelling die ik dit jaar heb gezien. In mijn hart voelt alles net iets minder ingewikkeld. Dat stokje in mijn brein had ik er graag voor over. Theater is zo nodig.

Nele Van den Broeck is muzikant en theatermaker. Als *Nele Needs A Holiday* doet ze verwoede pogingen om wereldberoemd te worden. Ze schrijft een tweewekelijkse column, telkens aan de hand één of meerdere nummers. Vandaag is dat 'Walk like an Egyptian' van The Bangles.